

Besede

“Res me je prizadelo.”

“Saj sem te slišal že prvič. Kaj te je prizadelo?”

Trmasto molčim. Mislila sem, da ve. Domišljala sem si, da je že isti hip začutil, da ga je polomil. To bi mi bilo zdajle nadvse všeč. Tale misel, če bi jo sprejel. Moram naprej.

“Da si samo gledal, ko se me je Braco dotikal. Kot da me ponujaš naokrog. Kot da sem neka tvoja last.”

“Braco je moj prijatelj. Vse bi naredila drug za drugega.”

Si tudi posojala ženske? pomislim z rahlim pridihom občutka žrtve.

“Vem. Si mi povedal. Zato pa se nisem obnašala tako kot bi se, če tebe ne bi bilo zraven.” Pomislim, kako bi se obnašala, če se ne bi zadrževala, da ne bi povlekla kakšne napačne poteze. Sploh pa se nikoli ne bi znašla v prav tej situaciji, če ne bi bila z njim. Najbrž sploh nikoli ne bi spoznala Bracota. Ali pa bi mogoče celo flirtala z njim, če bi bila sama? Misel me zbega.

“In kako bi se obnašala, če mene ne bi bilo zraven?”

“Najraje bi ga na gobec.”

Pa bi ga res? Vedla sem se odrezavo, streljala neke kratke, odsekane stavke, ampak na gobec ga pa ne bi, tudi če bi bila sama. Kvečjemu verbalno. Če bi se bila domislila pravih besed. Ki se jih pač nisem. Zato pa sem se počutila tako bedno. Kot objekt. Moja frustracija. Prešine me, da mu pravzaprav nimam kaj očitati. Odrinem spoznanje, za nič na svetu tega ne bi priznala.

Gleda me presenečeno.

“Si že kdaj koga na gobec?”

Pomislim. “Ne nisem, ampak njega bi lahko, ko je stegoval tiste svoje tace ...” Zdaj sem že jezna, ker ga nisem na gobec, ker mi to tisti hip sploh ni padlo na misel, ker sploh nič nisem. Ker sem samo bedasto zategovala poteze na obrazu in sporočala nekaj še meni popolnoma nejasnega. In čakala, kaj bo storil on.

“Sem mislila, da me bo kar prijel za joške, ti pa boš samo stal in se bedasto režal!”

“Nora si! Kakšne joške? Samo roko ti je dal na ramo!”

Mi je res dal samo roko na ramo? Vrtim film nazaj, ja, res mi je dal samo roko na ramo, ampak *zdelo se mi je*, kot bi mi jo najraje dal še vse kam drugam. Ne bom odnehala, zdaj ne bom odnehala. Saj ne, da mi je ravno do prepira,

ampak očitki so se nakopičili v meni, zdaj pa bi jih počasi odložila vanj. To bi rada, ne vem, zakaj. Ga nekako odrinila, a vendar potegnila k sebi, nekako.

“Kot da sem zate neka stvar! Zadnjič po telefonu, ko si rekel ‘Ja, super je. Dobra kot kruh! Ne pa tudi kot pršut!’ In si se smejal!”

“Seveda sem se smejal! Če pa smo se šalili!” Zdaj je že jezen. In še dlje proč.

Šalili so se. Gledal me je iznad slušalke, hudomušno, ja, bo držalo. In jaz sem se smejala nazaj. Počutim se rahlo bedasto. Seveda mi je bilo smešno, ampak ni mi bilo všeč, da mi je smešno, zato bi zdaj v očitke. Ni bilo po mojem skriptu. Hotela sem kaj bolj v smislu ameriških limonad. – Mogoče bi ga morala na gobec. Ne vem sicer, zakaj, ampak neke take nemočne vzgibe zaznavam. Mogoče pa res ne smem poslušati besed, ampak samo molke vmes, prazna mesta, brati poglede in odtenke glasu. Mogoče se kje tam izpisuje ljubezen. Ampak ne zdaj. Zdaj bi čimveč besed.

Vstal je. Obrača mi hrbet in šari po vitrini. Se vrne k mizi z viskijem in kozarčkom. Sedim na kavču v pižami. Televizija je prižgana, a ne gledava programa. Namizni prt je umazan. Popackan z rdečim vinom. Meni se je polilo, ko mi je Braco oni večer hotel še natakati, pa sem prehitro odmaknila kozarec. Aha!

“Ali pa zadnjič! Ko mi je kar natakal, čeprav sem mu jasno in glasno rekla, da ne bom več pila!”

“Pa kaj? Brani se s polnim kozarcem, ne s praznim!”

Prav ima. In to me jezi. Napolni si kozarček. Spije na dušek. Pa še enega.

“Se boš napil?”

Molk. Zvrne še enega, potem vzame kitaro in ob treh akordih momljajoče poje. V bistvu pripoveduje. Nekaj mi sporoča, začutim, a tako momlja, da ga ne morem razumeti.

“Ne razumem te!”

“Seveda ne, ker hočeš slišati besede. Saj ti ves čas govorim, da besede ne pomenijo nič.”

Res mi to govori. Z besedami mi to pove. Kaj potem to pomeni?

Momlja naprej. Vedno isti trije akordi. In viski pije.

“Se res misliš napiti? Ti vendar ne piješ.” Res ne pije. Sploh pa ne žganih. Kvečjemu kakšno pivo ali dve, največ.

“Zdaj pijem, kot vidiš.” Stvarna ugotovitev. Ni ji moč oporekati. Jezi me, ker ima vedno vse prave odgovore. Jaz pa le vprašanja. Ker se ne najdem tako dobro v labirintu besed. Nekaj bi, čutim, nekaj iščem. Sedim in čakam.

Brez besed vstane in odide skozi vrata. Slišim, kako vžge motor. Obsedim, vzamem kitaro in si začnem peti. Ne, rimano pripovedovati, ob preprosti spremljavi.

“Prav ti je, kaj pa rineš? Samo, da nekaj zineš. Besede, besede, besede, zajemaš iz vokabularne sklede ...” Samo sebe v rimah okaram. Tako lepo, direktno. Se nekam pošljem, v rapovskem ritmu. Dokler se ne naveličam. Hodim gor in dol po sobi in prisluškujem v mrak. Občutek imam, kot da ga

sploh ne poznam. Ali pa sebe. Ne, narobe, neki občutek v želodcu mi pravi, da bom spet spoznala neko njegovo novo izdajo, ali pa nemara svojo. Polašča se me radovednost, ki ni neprijetna. Zdaj bi govorila in poslušala. Čeprav si večera nisem niti približno zamislila tako, kljub vsemu obeta.

Zaslišim avto. Vstopi in na mizo postavi steklenico rdečega in kokakolo. Niti pogleda me ne. Iz kuhinje prinese odpiralnik in kozarec, mi natoči.

“Ni mi do pitja,” rečem in gledam polni kozarec. ‘Brani se s polnim’, se spomnim.

Ne reče nič in si natoči viski. Poseže po kitari in momljajoče in zateglo poje naprej. Vstanem in ga hočem objeti, a me odrine.

“Tudi prav,” rečem. In na dušek izpraznim kozarec, potem še enega.

“Bracota bom poklical in mu jebal mater,” reče nenadoma.

“Ne, brez veze,” se prestrašim, saj ne gre za Bracota, njemu sem zamerila, ampak kaj, pravzaprav? Da ni bil bolj posestniški, da ni bil bolj viteški? Ali pa sem zamerila sebi in zdaj prodajam muda za bubrege? V mislih pred seboj zagledam Bracota in je nenadoma popolnoma nepomemben in odveč. Stoji med nama in jaz sem ga postavila tja. Da je nekaj otipljivega med nama. Bolje kot vse tisto nepremostljivo.

“Poklical ga bom in mu boš sama povedala.”

“Kaj pa naj bi mu povedala?”

“Tisto, kar bi mu povedala, če mene takrat ne bi bilo zraven.”

“Ampak zdaj si spet zraven, sploh pa nisem več jezna nanj.”

Vzame mobilca in odtipka številko. Zdaj sem v zadregi. Kaj pa naj rečem Bracotu? Zakaj mi je dal roko na ramo? Zakaj mi je natakalo vino? Najraje bi zbežala iz sobe.

V telefonu ni odgovora. Natoči si še en viski, potem zabriše mobilca v zid.

Zdaj me postaja strah. In neka trmoglavost se me polašča. Da vidimo, do kod bo šlo tole. Nisem hotela v to smer, zdaj se ne najdem. Vem, da je že pijan, nikoli ne pije. Še dobro, da se Braco ni oglasil. Stvari bi se maksimalno zakomplicirale.

Pogleda me topo in ne reče nič. Prižge cigareto. Čakam.

“Sploh pa Braco ni moj najboljši prijatelj. Samo enega najboljšega prijatelja imam ...” Rahlo patetično zveni, alkohol deluje. Sledim njegovemu pogledu. Na omari je črna torbica, notri službeni revolver. Aha, pa smo tam. Zdaj sem jaz na potezi za besede. Iz preobilja potegnem tapravo.

“Kaj je, junak? In kaj bi s tem prijateljem? Komu bi rad kaj dokazal? Sebi, meni?” Vstanem, v košarici poleg televizorja so naboji, vedno so tam, kot nekak policijski okrask. Vzamem tri. Za hip se mi zazdi, da lahko prevzamem vodstvo. Naboj vrtim med prsti, hladen otip kovine (v ozadju kot da igra neka glasba, ki v filmih nakazuje kopičenje dramatičnega suspenza. Zdaj zdaj se bo nekaj zgodilo, neki preobrat.) Pa še stojim, on pa sedi. Naredim tistih nekaj korakov proti njemu, počasi (glasba v backgroundu dosega vrhunec), nagnem se nadenj, iztegnem odprto dlan.

“Poglej! Na! Vzemi! Ta film sem nekoč že gledala ...,” začnem, a me grobo prekine.

“Ja, ti in tvoj foter. Že slišano. To že vemo. Ubožica!” Cinično.

Prav ima. Za hip sem se hotela smiliti sama sebi. Bedno samopomilovanje, pobeg v preteklost in ponovitev znanega. Ko sem mu zgodbo o treh nabojih povedala prvič, je bila iskrena in bila sva v postelji, objeta. Takrat sva si izmenjevala svoje pretekle bolečine in se zblíževala. Zakaj bi jo pogrevala zdaj? Natočim si še en kozarec. Hitro mi gre v glavo, večerjala nisem. Dohiteti ga pa tudi ne morem, zakaj potem sploh pijem?

Pograbim beležnico in kuli. Začnem zapisovati najino zgodbo. Mu na papirju polagam misli v glavo in besede v usta. Si ga sproti izmišljam, potem pa še sebe. Ne dvigam pogleda, kuli hitro drsi po papirju, srce mi adrenalinsko utripa, nastaja dramatična zgodba.

“Književniki ...,” reče polglasno in mi zmoti misel: “... in zdaj se napija, ker me je prizadel. Hudo je gledati ljubljenega moškega, ki trpi, ker me je ranil in se ne zna opravičiti ...”

Kuli zastane. Pogledam ga. Gleda me čez poln kozarec.

“Ko boš nehala brati knjige, boš mogoče začela živeti ... Glavo imaš tako polno tujih misli in besed, da svojih sploh ne najdeš več.”

Zgрозim se ob misli, da ima nemara prav. Tako rada imam besede na papirju, med njimi se počutim varno. Tako rada kaj citiram, ko se pogovarjava, ko se prepirava. Tudi v tem hipu mi možgani iščejo kak primeren citat po lepo uskladiščenih zbirkah, a zdaj ni več primerno. Ne vem, kaj bi rekla, zato ne rečem nič (“When you have nothing to say, say nothing!” se zadere v moji glavi.)

Molčim in ga gledam. Pogovarja se sam s seboj. Čisto potihoma. Poslušam njegov glas, berem njegove poteze, lok ramen, prekržani nogi pod mizo. Rahlo sem omotična, nekako nestvarno se počutim in izrinjam besede in misli. In nenadoma se mi zazdi, da ga slišim, čisto tiho, a vendar so besede:

“... in se peteliniš ... potem se pa napiješ, namesto da bi rekel oprosti ..., in razbijaš telefone! ... saj ima prav, k vragu vse skupaj, pa še jebena pištola ..., gobec, drek pa sapa ..., namesto, da bi ji rekel, da jo ljubiš ...”

Vstanem, grem neslišno okrog mize in ga objamem. Ne odmakne se. Utihne. Njegove močne roke se čvrsto sklenejo okrog mene. Ničesar več ni med nama. Nobenih ljudi in besed več.